

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

VICTORIA PĂTRAȘCU

MESEPÖRGETTYŰ

ÖT TÓTÁGAST ÁLLT MESE

GUTENBERG KIADÓ
CSÍKSZEREDA

Tartalom

Egy gyalogút kalandjai → 5

Trisz, akit álma visz → 19

Márk vitéz és az ég pingonautái → 25

A tollas sün meséje → 34

A jegyek farsangja → 42

Egy gyalogút kalandjai

Gyalogút Kisösvényből nőtte ki magát. Fura, mi? És ez csak a kezdet. A java még hátravan.

Kisösvény amolyan keskeny, kanyargós, szöktető fajta volt. Vígan kapaszkodott föl a domboldalra, ahonnan hanyatt-homlok rohant alá a völgybe. Peckesen lépdelt a folyóparton végig, óvatosan kerülgette az öles fatörzseket, lábujjhegyen settenkedett a szakadékok mentén. Amennyire keskeny volt, Kisösvény éppen annyira kíváncsi és bátor is volt. Örömmel vette, ha a hegyre ballagó juhok patái taposták, és kiderült, milyen magasra képes a bégető, gyapjas jószág kapaszkodni. Az embereket ellenben a sűrű málnásba terelte, estefelé pedig otthonaikba vezette őket.

Gyalogútnak hírért se hallottuk volna, ha édesanyja, Kisösvény, kevésbé csintalan és kíváncsi. Sokat ne köntörfalazunk, mondjuk ki: a gyerekekről ragadt át rá a dolog. Vidám hancúrozásukkal, az állandó énekszóval teljesen elszédítették. Anélkül, hogy bármit is sejtett volna, a gyerekek nyomában a Falu széléig merészkedett. Ez a Falu sem volt külön a többinél. Szeme megakadt a szép, fürgé jószágon, hát beljebb tessélt. Megmutatta neki a házakat, kiskerttel, ablakpárkányon sorakozó virágcsereppel egyetemben, körülhordozta a takaros udvarokon, együtt hallgatták a kotkodácsolást meg a tehénbőgést. Mire Kisösvény észbe kapott, egészen kiterébélyesedett, és kis idő múlva ott kanyargott a nyomában gyermeke, Gyalogút.

Gyalogút anyjára is, apjára is hasonlított. Fürge és bátor volt, mint édesanyja. Józan gondolkodású, orcáján por, hajában szalmaszál, pont, mint az édesapja. Gyalogút akkor sem neheztelt, ha a tehénkék lepénnyel ékesítették fakó ruháját, vagy a tyúkok a kavicsait meg a szakálla fűcsomóit csipdesték. Gyalogút szerette apja, a Falu védelmében meghúzódó embereket.

Út, ahogy édesanyja szólította, egyszerűen képtelen volt egy helyben ülni. Szanaszét mászkált, leginkább jól kitaposott, munkás helyeken. Igaz, nem merészkedett vad, sziklás talajra, mint Kisösvény, ellenben nagy örömmel járt falutól faluig, apja testvéreit, sógorait, komáit látogatni.

Békében folytak napjai. Mindent élvezettel csinált. Szerette reggel faluszélre terelni a teheneket, délben pedig jólesett, ahogy a tyúkok csiklandozták. Este örömmel hallgatta a kapualjban csevegő parasztasszonyokat. Nagy ritkán félrekalandozott. Ez különösen forró nyári napokon, tűző napsütésben esett meg.

Leginkább Leopold, a kóbor kutya éji dalát szerette hallgatni, amikor az a holdat ugatta. Valahányszor a kutya vonítása fölhangzott, Gyalogútnak iszonyatos mehetnékje támadt.

– Apa, most már én is nekivágnék a világnak – szólt apjához egy napon Gyalogút.

Amikor ezt meghallotta, Falunak kis híján leesett fejről a templomtorony.

– Hová mennél, édes fiam? Itt a helyed, mellettünk, nem szerete a nagyvilágban! A földutak nem sokra viszik odakint. Ül helyt! Fiatal vagy még. Hadd növekedj, erősödj, aztán jó néhány év múlva, ki tudja, talán utazol egy nagyobbacskát.

– De mi lehet a domb mögött? – kíváncsiskodott Gyalogút.

– Szerinted vannak ott hozzám hasonló, más utak? Kereszteződ-

hetnék egy erdei úttal, és találkozásunkból kis tanya kerekedne. Érkeznének sorban az unokák.

– Nem tagadom, Gyalogút, szeretnék már nagypapa lenni. De nem tudom, mi van a domb mögött. Soha nem mozdultam ki innen.

– Tudom én, mi van ott – káromgott közbe valaki.

Gyalogút hirtelen elhessegette a szemhéján pihenő tyúkocskákat, hadd lássa, ki szólt. Az útszélen lengedező akácfa egyik ágáról kövérkés varjú pislogott feléje.

– Hát te meg ki vagy?

– Kárrr! Nem ismerrrsz? Merlett a nevem, a dombon túlrrrról jövök. Úgy döntöttem, idén nyárrron falun vakációzom. Csend van és nyugalom, bőven akad rrrágcsálnivaló, elül a várros zaja, nem burrrognak az autók. Meg a morrrcos rrrokonaim sem.

– Város, autó? Miről beszélsz, Merlett?

– Kisurrrram, te aztán tudatlan vagy. A várros egy irrrdatlan nagy falu – közölte ide-oda pillantva a varjú. – Kerrresztülkasul szabdalják utcák és utak, olyanok, mint te. Talán kevésbé porrrrosak, előkelőbbek, aszfaltutak.

– Aszfaltutak?

– Igen, kisurrrram, csinos gúnya feszül rajtuk. Nem meztele-nül mászkálnak, mint te magad – kuncogott Merlett. – Arrrafelé a házak is irrrdatlan nagyok. Ház hegyiben ház épül ott, úgy hívják, tömbház.

Gyalogút ámulva hallgatta. Akkorára tátotta a száját, hogy Leopold nyüszítve esett bele a semmiből nyíló gödörbe.

– Apa, muszáj a városba mennem! – kiáltotta Gyalogút. – Látni akarom, mi van ott!

